

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπίσῃ θεσμοὺς μητρὸς σου» στί-
φνον γὰρ χρίτων ἔξη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν χύσειον περὶ σῶ τραχὺ γλῶσσι. »
Ἡαρομίαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
- Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπάσα.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.

Κανὲν πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσον δύσκολον, ὅσον τὸ νὰ ὁμολογήσῃ τις τὸ σφάλμα του ἐλευθέρως· ἀλλὰ καὶ κανὲν πρᾶγμα δὲν δεικνύει γενναιοτέραν, εὐγενεστέραν, καὶ εἰλικρινεστέραν καρδίαν ἀπὸ τοῦτο. Ἡ ταχεῖα καὶ ἄδολος ὁμολογία τοῦ σφάλματός μας, ραγίζει καὶ τῶν σκληροτέρων ἀνθρώπων τὰς καρδίας, τοὺς ὁποίους ἔτυχε νὰ βλάψωμεν, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους δυνάμεθα νὰ λάβωμεν συγχώρησιν χωρὶς καμμίαν προσβολήν. Τὸ ἀκόλουθον ἀξιοσημείωτον περιστατικὸν εἶναι ἀπόδειξις τῶν λόγων μου. Ἴδου πῶς διηγεῖται αὐτὸ ὁ Διευθυντὴς ἐνὸς παιδαγωγείου ἐν Ἀγγλίᾳ.

Εἰς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς μιᾶς τάξεως, νέος ὀρμητικὸς καὶ αὐθάδους χαρακτήρος, ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ διδασκάλου του, ἐξέβαλε τὸ μαχαίριόν του, καὶ ἐφοβέρισε νὰ κτυπήσῃ αὐτόν. Ὁ διδάσκαλος ἦλθε πρὸς με μετὰ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος, μοῦ ἐδιηγήθη τὸ περιστατικόν, καὶ εἶπεν ὅτι, ἡ ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἢ αὐτός. Ἐμήνυσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὸν μαθητήν, ὁ ὁποῖος ἦτο υἱὸς ἐναρέτου καὶ ἀγαθῆς χήρας γυναικός. Ἐλαβον αὐτὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ τοῦ εἶπον· «Ἐδουάρδε, τί ἔκαμες;» Εὐθὺς οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα, καὶ εἶπε· «Ἐσφαλα, ἤμαρτον.» Εἶπον πρὸς αὐτόν· «Θέλεις νὰ υπάγῃς εἰς τὸν διδάσκαλόν σου, καὶ νὰ τοῦ εἴπῃς, ὅτι ἔσφαλες, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃς συγχώρησιν;» «Ναί, Κύριε,» ἀπεκρίθη ὀγλήγωρα· «Ἄλλά,» τοῦ εἶπον πάλιν, «ἡξεύρεις, βέβαια, ὅτι ἐκθῆκες τῶν ὀρίων τοῦ μαθητοῦ, καὶ πρέπει, ἢ νὰ ὁμολογήσῃς τὸ σφάλμα σου, ὅπως θὰ φανῇ εὐλογον εἰς τὸν διδάσκαλόν σου, ἢ νὰ ἀποβληθῇς ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Εὐχαριστῆσαι νὰ γίνῃ τοῦτο δημοσίως, ὅπως ἐγεινε καὶ ἡ πρὸς τὸν διδάσκαλον ὕβρις;» Πάλιν ταχέως ἀπεκρίθη, «Ναί, Κύριε.» Μετὰ δὲ τὴν ἀπάντησιν ταύτην, τὴν ὁποίαν

ἀμφίβαλλον, ὅτι ἤθελον ἀκούσει, εἶπον εἰς αὐτόν· «Πήγαινε τώρα καὶ ἔλα αὔριον τὸ πρωὶ ἐδῶ.» Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ εἶδον τὸν διδάσκαλον, καὶ τὸν ἠρώτησα, ἐὰν ἰκανοποιεῖτο, μὲ τὸ νὰ ὁμολογήσῃ παρῆρησι τὸ σφάλμα του ὁ μαθητὴς. Ἀπεκρίθη δὲ ὅτι εὐχαριστεῖτο, ἐὰν ἐνόμιζα τοῦτο ἀρκετόν. «Τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ, εἶπον ἐγώ, καὶ πρὸς σωφρονισμὸν αὐτοῦ, καὶ πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων μαθητῶν.» Τὴν ἐπύριον τὸ πρωὶ, ὁ Ἐδουάρδος ἦλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ τὸν ἠρώτησα, πῶς ἐσκέφθη περὶ τοῦ πράγματος, καὶ μοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ἀνεγνώρισε τὸ σφάλμα του, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑποφέρῃ πᾶσαν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐθεώρουν ἀναγκαίαν. Λοιπὸν, πεῖπον ἐγώ, » ὅταν υπάγῃς εἰς τὴν παράδοσιν, σῆκω ὄρθιος εἰς τὸν τόπον σου, καὶ εἶπε εἰς τὸν διδάσκαλον καὶ εἰς τοὺς συμμαθητὰς σου, ὅτι ἡ χθεσινὴ διαγωγή σου ἦτο ἀπρεπής, καὶ ζητεῖς συγχώρησιν διὰ τὸ σφάλμα σου.» Τρώντι τοῦτο ἐγένετο μὲ δυνατὴν καὶ τρέμουσαν φωνήν, καὶ μὲ τόσον φανεράν εἰλικρίνειαν, ὥστε πᾶσα λέξις ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν.

Ὁ Ἐδουάρδος ἐκάθησε, καὶ μὲ τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐθρήνει, ἐνῶ εἰς τὴν τάξιν ἐπεκράτει τοιαύτη σιωπή, ὥστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ψυχὴ ζῶσα. Τότε ἐσηκώθη ὁ διδάσκαλος μὲ μεγίστην συγκίνησιν καρδίας, ἐπήνεσε τὸν πρότερον μὲν ὕβριστήν, τώρα δὲ μετανοήσαντα μαθητήν, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ οὕτως ἐτέλειωσεν ἡ σκηνή, τῆς ὁποίας τὸ ἠθικὸν ἀποτέλεσμα ἦτο τοιοῦτον, ὥστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρευρεθέντας ἐκεῖ δὲν τὸ ἐλησμόνησέ ποτε. Τὸ παιδίον ἐθυμειτο πάντοτε τὸ μάθημα τοῦτο, ἐνῶ ἐὰν μετεχειρίζοντο αὐτὸ αὐστηρῶς, ἢ τὸ ἀπέβαλλον ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ διαφθαρή. Τώρα δὲ καὶ μαθητὴς καὶ διδάσκαλος εἶναι πιστοὶ ὑπηρεταὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ο ΤΑΡΤΑΡΟΣ ΜΑΙ ΤΑ ΗΛΥΣΙΑ ΠΕΔΙΑ.

Εὐθύς ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὸ δικαστήριον τῶν τριῶν δικαστῶν, ἠνοίχθη ἐνώπιόν του μέγα βάραθρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνεβαινον συσροφαὶ καπνοῦ μαύρου καὶ πυκνοῦ. Ὁ καπνὸς αὐτὸς ἐσκέπαζε πύρινον ποταμὸν ὀνομαζόμενον *Φλεγέθωντα*, τοῦ ὁποῖου τὰ ὕδατα ἔρρεον μὲ φρικώδη θόρυθον· παρέκει ἐρρέεν ὁ *Κοκυτός*, ἄλλος ἀνεξάντλητος ποταμὸς, σχηματιζόμενος ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν δυστυχῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὸν Τάρταρον, τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο βασανιστήριον.

Οἱ κύριοι τῶν θλιβερῶν τούτων τόπων ἦσαν αἱ *Ἐριννύες*, αἱ ὁποῖαι μὲ ἀνωρθωμένα μαλλία, καὶ μὲ μάστιγας εἰς τὰς χεῖρας, ἐθασάνιζον ἀσπλάγχχνως τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἐνθυμίζοντες ἀκαταπαύστως εἰς αὐτοὺς τὰς ἁμαρτίας των.

Αὐτοῦ ἦσαν κατακρημνισμένοι αἱ ψυχαὶ τῶν προδοτῶν, τῶν ἀχαρίστων, τῶν ἐπιόρκων, τῶν διεστραμμένων παιδιῶν, τῶν φονέων, τῶν ὑποκριτῶν, οἱ ὁποῖοι ὅτε ἔζων εἰς τὴν γῆν ἐφαίνοντο, ὅτι ἦσαν καλοὶ καὶ τίμιοι διὰ τὰ ἐξαπατῶσι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Οἱ δὲ ἄθλιοι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν μόνοι κάτοιχοι τοῦ Ταρτάρου, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ κακούργοι, οἱ ὁποῖοι κατετρόμαζαν τὸν κόσμον μὲ τὰ τρομερὰ κακουργήματά των· διὰ καθένα δὲ ἐξ αὐτῶν ὁ Πλούτων, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Ἐριννύων, εἶχεν ἐπινοημένας τιμωρίας, ἐκ τῶν ὁποῖων τινὲς εἶναι ἄξια διηγήσεως.

Μεταξὺ τῶν κακούργων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δικαίως ἐτιμωροῦντο ἀπὸ τὴν θεῖαν δίκην, ὁ Ἡρακλῆς ἀνεγνώρισεν ἓνα βασιλεῖα ὀνομαζόμενον *Σαλμωνέα*, τὸν ὁποῖον κάποτε ἀπήντησεν εἰς τὴν γῆν. Ὁ ἄφρων αὐτός, τόσον εἶχεν ὑπερηφανευθῆ, ὥστε ἔχασε τὰ λογικά του, καὶ ἐθεθαίωεν, ὅτι ἦτο θεὸς ὅμοιος μὲ τὸν ἐξουσιαστὴν τοῦ κεραυνοῦ. Διὰ τὰ μισηθῆ δὲ μακρόθεν τὸν κρότον τοῦ κεραυνοῦ, ἔτρεχε μὲ μίαν ἄμαξαν τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς μίαν γέφυραν, κατεσκευασμένην ἀπὸ χαλκόν, καὶ ἐκεῖθεν ἔρριπτε δαυλοὺς ἀναμμένους κατὰ τῶν δυστυχῶν δούλων, τοὺς ὁποῖους συνήθροϊζεν ἐκεῖ, καὶ ἐφόνευον οἱ φύλακές σου διὰ τὰ δεῖξωσιν, ὅτι αὐτὸς τοὺς ἐφόνευε μὲ τὸν κεραυνὸν του.

Ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ἀλαζονίαν του καὶ διὰ τὴν σκληρότητά του ταύτην, ἐκεραύνωσεν αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου κατεδικάσθη νὰ καίηται αἰωνίως ἀπὸ ἐν πῦρ, χωρὶς νὰ κατακαίηται.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σαλμωνέως, ὀνομαζόμενος *Σίσυφος*, δὲν ἦτο καλῆτερος αὐτοῦ· αὐτὸς ἦτο περίφημος ληστής τῆς Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος συνελάμβανε τοὺς διαβάτας, καὶ τοὺς ἔσυρεν εἰς τὸ σπήλαιόν του, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐφόνευε μὲ σκληροτάτας βασάνους· αὐτὸς ὁ ἴδιος Θεσεύς, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἤλθε νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸν ἄδην, ἐφόνευσε τὸν ἄθλιον αὐτὸν Σίσυφον εἰς μίαν ἐκδρομήν· ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς τιμωρίαν του, ἀφοῦ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, τὸν ἐπρόσταξεν νὰ ἀναβιάσῃ ἓνα βράχον παμμέγιστον εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς ὄρους. Μόλις δὲ κετώρθωνε μὲ πολλοὺς καὶ ἀπιστεύτους κόπους νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν κορυφὴν, αἴφνης ἐνῶ καθιδρῶς καὶ κατακουρασμένος ἐζήτει νὰ στήσῃ τὸν βράχον ἐκεῖ, οὗτος ἐσειέτο καὶ ἐκυλίετο πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἤρχιζε πάλιν τὴν ἰδίαν ἐργασίαν ὁ ἄθλιος, χωρὶς κἄν νὰ λάβῃ ἀναψυγὴν.

Ὁ μῦθος οὗτος τοῦ ληστοῦ Σισύφου, καλοὶ μου φίλοι, εἶναι ἐντελής εἰκὼν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, κατὰ δυστυχίαν των εἶναι φιλόδοξοι ἢ φθονεροί. Αὐτοὶ φθείρουσιν ἀενάως τὴν ζωὴν των μὲ τοιαύτας πράξεις, καὶ ἐνῶ νομίζουσιν, ὅτι κατώρθωσαν τὸν σκοπόν των, ὁ λίθος τοῦ φθόνου των πίπτει, καὶ ἰδοὺ εἶναι καταδικασμένοι νὰ ἀνανεώνωσι πάλιν τὰς προσπάθειάς των. Νομίζω, ὅτι μεταξὺ ὑμῶν οὐδὲ εἰς εὐρίτκεται νὰ ἔχη τὸ ἐλάττωμα τοῦτο· καὶ ἐμπορεῖτε καὶ μόνοι σας νὰ καταλάβητε, ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἀξιεπαίνου ἀμίλλης, τὴν ὁποῖαν καταβάλλετε διὰ τὰ ἐπαινεθῆτε ἀπὸ τοὺς διδασκάλους καὶ συμμαθητάς σας, καὶ μεταξὺ τῆς χαμερποῦς ζηλοτυπίας, ἕνεκα τῆς ὁποῖας δὲν δύναται ὁ φθονερός νὰ βλέπῃ ἡσυχῶς τὸν ἄλλον εὐτυχοῦντα. Ἡ ἐργασία καὶ ἐπιμέλεια πρέπει νὰ ἦναι ἀδιαχώριστα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, καὶ δι' αὐτῶν ν' ἀποκτῶμεν ὑπόληψιν.

Ὀλίγον μακρότερα ἀπὸ τὸν Σίσυφον, παρετήρητε τὸν *Τάντα*

Ἰσχυρὸς ὁ Ἡρακλῆς, δηλ. τὸν βασιλέα τῆς Φρυγίας, ὅστις ἐνῶ ἐπέμψα καὶ ἐδίψα ὑπερβολικῶς, ἦτο βουισμένος ἐντὸς ὕδατος διαφανοῦς, τὸ ὁποῖον ἀπεσύρετο, εὐθὺς ἀφοῦ αὐτὸς ἤθελε νὰ σκύψῃ διὰ νὰ πῖν πρὸς τούτοις, κλάδος δένδρου μὲ ὠραιότατους καὶ ὠρίμους καρπούς, ἐλύγιζεν ἔμπροσθέν του· ἀλλὰ μόλις ἐξήπλωνε τὰς χεῖράς του διὰ νὰ κόψῃ κανένα ἐξ αὐτῶν τῶν γλυκυτάτων καρπῶν, ὁ κλάδος ἀνυψοῦτο, καὶ ὁ δυστυχῆς Τάνταλος ἔμενεν ἀπηλισμένος εἰς τὴν ἀσβεστον δίψαν καὶ ἀκατάπαυστον πεινάν του.

Ὁ σκληρὸς οὗτος βασιλεὺς, τῇ ἀληθείᾳ, ἦτο ἄξιος τῆς τιμωρίας ταύτης· διότι μίαν τῶν ἡμερῶν οἱ θεοὶ περιδιαβάζοντες εἰς τὴν γῆν, κατήντησαν ἕως εἰς τὸ καλάτιόν του· αὐτὸς δὲ ἐφάνη, ὅτι τοὺς ὑποδέχεται εὐχαρίσως, ἀλλὰ διὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν τῶνόντι ἦσαν θεοί, ἐπρόσταξε τὸν μάγειρόν του, νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ γεῦμα μὲ τὰ μέλη τοῦ ἰδίου του υἱοῦ Πέλοπος, ὁ ὁποῖος ἦτο νέος καλὸς καὶ ἀξιαγάπητος. Οἱ προσκεκλημένοι ἐνόησαν τὰ ἄξια ἀποτροφῆς ταῦτα φαγητὰ καὶ ἀνεχώρησαν χωρὶς νὰ φάγωσι· μόνη ἡ Δήμητρα ἐξ ἀπροσεξίας, βεβυλίως, ἔφαγεν ἓνα τῶν ὠμῶν τοῦ καυμένου τοῦ Ταντάλου· ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας διὰ τὴν βαρβαρότητα τοῦ ἀπανθρώπου τούτου πατρός, τὸν ἐκεραυνώσασκε καὶ τὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὸν ἄδην, ὅπου κατεδικάσθη εἰς τὴν φρικώδη τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν σὰς ἐδιηγῆθην πρὸ ὀλίγου. Τὸν δὲ δυστυχῆ Πέλοπα λυπηθέντες οἱ θεοὶ ἀνέστησαν· ἀλλὰ μὴ δυνηθέντες νὰ τοῦ ἀποδώσωσι καὶ τὸν ὦμον, τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἔφαγε, τοῦ ἔδωκαν ἐλεφάντινον, μὲ τὸν ὁποῖον βέβαια, τὸν ἀπεξημίωσαν ἀρκούντως, διότι μὲ αὐτὸν ἐθεραπεύοντο ὅλοι ὄσοι εἶχον ἀσθενείας.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοὺς Ὀλυβερῶν ἐκείνους τόπους, ὅπου ματαίως ἐζήτηι τὸν φίλον του Θησέα, ἤκουσε στεναγμούς πολλῶν γυναικῶν μὲ κόμας λυτάς, αἱ ὁποῖαι ἦσαν καταδικασμέναι νὰ γεμίζωσιν ἀκαταπαύτως πῖθον ἄπατον. Ἀνεγνώρισε δέ, ὅτι αὗται ἦσαν αἱ Δαναίδες, δηλ. αἱ θυγατέρες ἐνὸς βασιλέως τοῦ Ἄργους, ὀνομαζομένου Λαίνοιο, περὶ τοῦ ὁποῖου πολλὰκις ἤκουσεν, ὅτε ἦτο νέος.

Αἱ Δαναίδες ἦσαν πενήτηντα ἀδελφαί, καὶ ὁ πατήρ των πληροφορηθεὶς ἀπὸ τὸν χρησμὸν, ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς γαμβροὺς του ἤθελε τὸν φονεῦσαι διὰ νὰ βασιλεύῃ αὐτός, τὰς ἐπεισε νὰ σφαζώσιν ὅλαι τὴν ἰδίαν νύκτα τοῦ γάμου των τοὺς πενήτηντα συζύγους μὲ ξιφίδια, τὰ ὁποῖα ταῖς ἐπρομήθευσεν. Ἡ τρομερὰ αὕτη συνωμοσία ἐξεπληρώθη ἀπὸ τοὺς σκληρὰς ἐκείνας γυναῖκας, ἐκτὸς μιᾶς μόνης τῆς Ἵπερμνήστρας, ἡ ὁποία δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν πατέρα της, καὶ οὕτως, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς της, ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου της Λυγκέως, μετὰ τοῦ ὁποῖου καὶ ἐδραπέτευσεν.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπληθήευσεν ὁ χρησμὸς, ὁ ὁποῖος κατετρόμαξε τὸν Δαναόν· διότι ὁ Λυγκεὺς κηρύξας πόλεμον κατὰ τοῦ δολίου τούτου βασιλέως, τὸν ἐφόνευσεν εἰς μίαν μάχην, καὶ οὕτω τὸν διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς τιμωρίαν τῶν τεσσαράκοντα ἐννέα ἀδελφῶν τῆς Ἵπερμνήστρας, τὰς ἐρρίψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ γεμίζωσι τὸν ἄπατον πῖθον, ὡς ἴδετε. Οἱ δὲ Ἄργειοι πρὸς τιμὴν τῆς ἐναρέτου ταύτης γυναικός, ἐσύστησαν ἑορτήν, ἡ ὁποία ὀνομάζετο *Λαμπαδηρορία*, διότι διὰ νὰ κρύψῃ τὸν σύζυγόν της ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τῆς ἐχρησίμευσε λαμπάς.

Τέλος πάντων ἐξῆλθεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὸν λυπηρὸν ἐκεῖνον τόπον, καὶ παρετήρησε προχωρῶν ποταμὸν τινα γαλήνιον, ὅστις ἐχώριζε τὸν Τάρταρον ἀπὸ τὰ Ἠλύσια Πεδία, δηλ. τὸν τόπον τῆς τιμωρίας, ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἀνταμοιβῆς. Ὁ ποταμὸς ὀνομάζετο Λήθη.

Τὰ ὕδατα τῆς Λήθης, τὴν ὁποίαν ὁ ἦρωδς διέβη χωρὶς κόπον, εἶχον παράδοξον ιδιότητα· διότι ὅσοι ἐπίνον ἀπὸ τὰ ὕδατα ταῦτα, ἐλησμόνουν τὴν ἐπίγειον κατάστασίν των, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι οἱ ἐνάρετοι, ὅτε μετέβαινον εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, ἐλησμόνουν πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα.

Τοὺς δὲ εὐφροσύνας τούτους τόπους, ὅπου οἱ ἐνάρετοι καὶ σοφοὶ ἦσαν μόνοι παραδεκτοὶ μετὰ τὸν θάνατόν των, ἀπετέλουν δένδρα ἀειθαλῆ, τούτεστι ἔχοντα πάντοτε φύλλα πράσινα, δάση εὐώδη, λιβάδια διηνησιμένα, καὶ εἰς ὅλα ταῦτα διέλαμπε τὸ γλυκὺ καὶ λαμπρὸν συγγρόνως φῶς τῆς σελήνης. Ποτὲ ἡ νύξ δὲν ἐσκέπαζε μὲ τὸν

μαῦρον μανδύκν της τού; ώραίους εκείνους τόπους, αἱ δὲ ψυχαὶ τῶν ἀγαθῶν ἠσθάνοντο ἀληθῆ καὶ ἄλυπον χαράν.

Ἰποκάτω εἰς τὰς σιὰς εκείνας, ὁ Ἡρακλῆς ἀνεγνώρισε πλῆθος βασιλείων, ἥρώων, καὶ ἄλλων ἀπλῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ζῶντες εὐηργέτησαν πολλάκις τοὺς ὁμοίους των ἀνθρώπους. Παρατήρησε τὸν Κέκροπα τὸν Αἰγύπτιον, τὸν θεμελιωτὴν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος ἐδίδασκεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς· τὸν Ἐριχθόνιον, ὅστις πρῶτος ἐφεύρε τὴν χοῆσιν τοῦ νομίσματος, διὰ νὰ εὐκολύνη τὸ ἐμπόριον μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων· τὸν Τριπτόλεμον, πρὸς τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ Δήμητρα ἐδίδαξε πῶς νὰ μεταχειρίζεται τὸ ἄροτρον· τὸν Κόδρον, τὸν ἀρχαῖον βασιλεῖα τῶν Ἀθηναίων, ὅστις, ἀφοῦ εἶπεν ὁ χρησμὸς εἰς ἓνα πόλεμον, ὅτι ἐκ τῶν δύο ἔθνῶν ἤθελε νικήσει ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου ὁ βασιλεὺς ἤθελε φονεῦθῃ, ἐνεδύθη ὡς χωρικός, καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἐφονεύθη, καὶ κατῴρθωσθε τῶντι νὰ νικήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι· καὶ τέλος ἀπήντησεν ἄλλον βασιλεῖα, ὁ ὁποῖος ἐν καιρῷ τρομερᾶς πανώλης, παρεκάλεσε τοὺς θεοὺς νὰ προσβληθῇ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν, διὰ νὰ σωθῶσιν οἱ ὑπήκοοί του· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του, ὁ Ζεὺς τὸν ἔβαλεν εἰς τὰ Ἥλύσια πεδία, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς φιλανθρωπίας του.

Ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, παιδία μου, ὅτι ὁ τόπος οὗτος ἦτο μόνον διὰ βασιλεῖς καὶ ἥρωας· αὐτοῦ κατέβαινον αἱ ψυχαὶ ὅλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἦσαν καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς ὁποιαδήποτε κατάστασιν καὶ ἂν εὐρέθησαν. Ἐπειτα, νομίζω, ὅτι σὰς εἶπον, ὅτι ὅλοι οἱ θνητοὶ ἐγίνοντο ἴσοι εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Πλούτωνος· καὶ πολλάκις, καὶ αὐτὸς ὁ ὑπομονητικὸς καὶ πιστὸς δοῦλος κατῴκει εἰς τὰ Ἥλύσια παιδία, ἐνῶ ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀσπλαγχνος κύριός του, ἦτο ἐρῶν ἐν εἰς τὰ σκότη τοῦ Ταρτάρου, ὅπου αἱ φλόγες τοῦ Φλεγέθωντος τὸν κατέκαιον.

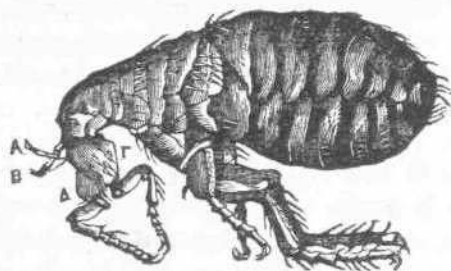
Ἐπὶ τέλους ὁ Ἡρακλῆς ἀνευρών τὸν Θησέα εἰς μίαν ἄκραν τοῦ ἄδου, ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τὰ Ἥλύσια διὰ μιᾶς θύρας, τῆς ὁποίας τὸ κλειδίον εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν Πλούτωνα, καὶ οὕτω καὶ οἱ δύο ἀνέβησαν χαίροντες εἰς τὴν γῆν, ὅπου ἐδιηγήθησαν τὰ παραδόξα

πράγματα, τὰ ὅποια τοὺς κατέπληξαν, ἐνῶ εὐρίκοντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεκρῶν.

~~—————~~

Ο ΨΥΛΛΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ.

Τὸ ζώφιον τοῦτο εἶναι πολὺ περίεργον καὶ ώραῖον, ὅταν τὸ παρατηρῶμεν μὲ μικροσκόπιον, δηλ: μὲ τὸ ὑέλινον ἐκεῖνο ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον τὰ μικρὰ ἀντικείμενα μᾶς προεσιάζονται μεγάλα. Μὲ τὸ ὄργανον τοῦτο μεγαλύνει τόσον, ὥστε δύναται νὰ φθάσῃ εἰς ὀκτῶ ἢ δέκα δακτύλων μῆκος, καὶ εἰς ἀνάλογον πλάτος. Εἶναι ὠπλισμένον μὲ περίεργον καὶ λαμπρὰν πανοπλίαν, ἢ μὲ πάμπολλα λέπια, τὰ ὁποῖα εἶναι κομψῶς συνδεδεμένα καὶ προσηρμοσμένα τὸ ἐν πρὸς

τὸ ἄλλο, καὶ ἔχουσι μακρὰς ἀγγίδας, κατὰ τι ὁμοίας μὲ τὰς τοῦ ἀκανθοχοίρου (σκαντζοχοίρου). Φαίνεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ζῶον τοῦτο, ὡς πεποικιλμένον καυκίον χελώνης. Ὁ λαιμὸς του κλίνει χαριέντως καὶ ὁμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα μὲ τὴν οὐρὰν τοῦ ἀστακοῦ. Ἀπὸ τὸ ἐν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς κεφαλῆς του ὑπάρχει ώραῖος, ζωηρός, καὶ ὀλοστρόγγυλος μαῦρος ὀφθαλμὸς· ὀπισθεν αὐτοῦ φαίνεται μικρὸν βαθούλωμα, μὲ λεπτὴν μεμβράναν, καὶ μὲ πολλὰ διαφανεῖς τρίχας, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουσιν, οὕτως εἶπειν, τὰ

αυτία του. Ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς κεφαλῆς του ἐξέρχονται δύο μικρὰ κέρατα τρίχινα καὶ διευσταυρωμένα Α καὶ Β. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν δύο αὐτοῦ πρώτων σκελῶν, Γ, Δ, εὐρίσκεται τὸ κεντρίον του. Αὐτὸ τὸ κεντρίον περιλαμβάνει δύο βέλη, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ τὸ κεντρίον ἔμβη, χώνονται βαθύτερα εἰς τὸ κρέας, διὰ νὰ ἐκρεύσῃ τὸ αἷμα· ἐκ τούτου σχηματίζεται ἡ στρογγύλη ἐκείνη κηλὶς, μὲ μίαν τρύπαν εἰς τὸ μέσον τῆς, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται κέντημα φύλλου.

Τὸ ἔντομον τοῦτο ἐκτὸς τῶν κερατιῶν του ἔχει καὶ ἐξ πόδας, ἐκ τῶν ὁποίων τέσσαρες εἶναι ἠνωμένοι εἰς τὸ στήθος. Ὅταν δὲ σκοπεύῃ ὁ φύλλος νὰ πηδήσῃ, σηκώνει καὶ τοὺς ἐξ πόδας ὁμοῦ, καὶ τοὺς σπρώχνει ὅλους συγχρόνως, καὶ οὕτω καταβάλλει ὅλας του τὰς δυνάμεις διὰ μιᾶς, διὰ νὰ φέρῃ τὸ μικρὸν του σῶμα εἰς ἀρκετὰ μακρυὸν διάστημα. Τὰ σκέλη του ἔχουσι πολλὰς κλειδώσεις, ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουσι μικρὰ ἄκανθα καὶ καθεὶς ἀπὸ τοὺς πόδας του εἶναι ὀπλισμένος μὲ ζευγὸς ἀγκιστρωτῶν ὀνύχων, τοὺς ὁποίους τὸ ἔντομον, ὅταν ἀναπηδᾷ, δύναται νὰ προσκολλᾷ ὅπου καθήσῃ. Εἶναι δὲ ἀξία σημειώσεως ἡ θαυμασιὰ εὐκινησίαι, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ μικρὸν τοῦτο ζῶον δύναται νὰ πηδᾷ πολλάκις κατὰ μῆκος, ὡς πολλάκις διὰ δοκιμῶν ἀπεδείχθη.

Ἡ δὲ ἐκπληκτικὴ δυνάμις του δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιοσημειώτος· διότι ἠνοιξε φλέδας ἀπειράκις μεγαλειτέρας ἀπὸ τὸ σῶμά του. Διὰ τοῦτο πρέπει καὶ οἱ μῦς του νὰ ᾖναι ἀρκετὰ δυνατοὶ καὶ εὐρωστοί. Ἀναλόγως δὲ τοῦ σώματος, πόσον ἀσθενὴς καὶ νωθρὸς εἶναι ὁ ἵππος, ἢ κάμηλος, καὶ αὐτὸς ὁ ἐλέφας, συγκρινόμενοι μὲ τὸ οὐτιδανὸν τοῦτο ἔντομον!

Εἶναι δὲ οἱ φύλλοι ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ, καὶ λαμβάνουσι τὰς ἰδίας μεταμορφώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται καὶ οἱ μεταξοσκώληκες. Ὅταν κλωσσήσωσι τὰ αὐγά των, ἐξέρχονται τὰ νεογνὰ εἰς σγῆμα σκωληκιδίου, ἔπειτα γίνονται χρυσάλιδες, καὶ ὅταν ἐξέλθωσιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασιν, εἶναι ἔντελεις φύλλοι.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΟΗΣ.

Μικροὶ μου φίλοι, ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ, βεβαίως, θέλει μεγάλως σᾶς ἐκπλήξῃ.

Ὡραίαν τινὰ τοῦ Μαΐου ἑσπέραν, ἐξήλθον οἱ παῖδες ἑνὸς χωρίου εἰς περίπατον, διὰ νὰ ἀναπνεύσωσι τὴν ἑσπερίαν ἐκείνην δρόσον, ἣτις ζωογονεῖ τὸν ἄνθρωπον. Περιπατοῦντες λοιπὸν καὶ συνομιλοῦντες ἐφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου, ὅπου παρὰ τινι μικρᾷ πεύκῃ ἐκάθητο λευκὸθριξ τις γέρον, ὅστις ἔτεινεν εἰς αὐτὰ τὴν χειρὰ ζητῶν ἐλεημοσύνην· πόσον ἐξεπλάγησαν οἱ παῖδες ἐκείνοι ἀκούσαντες, ὅτι ὠνομάζετο Πέτρος! διότι καθ' ἐκάστην σχεδὸν ὁ πατήρ των ὠμίλει περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἐν τῇ νεότητί του δὲν ἐσυλλογίσθη τὸ ἐπερχόμενον γῆρας.

Τότε ὅλοι ὁμοφώνως παρεκάλεσαν τὸν γέροντα Πέτρον νὰ τοῖς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του.

«Μικροὶ μου παῖδες, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον τῶρα ζητεύω, οἱ γονεῖς μου ἦσαν ἄνθρωποι εὐκατάστατοι, ἐφρόντισαν πολὺ δι' ἐμὲ ὅπως μοι δώσωσιν ἀνατροφὴν, τῆς ὁποίας τῶρα στεροῦμαι· ἀλλ' ἐγὼ, καὶ ἐγέμισαν οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ δάκρυα, ἐγὼ ὁ ἀνόητος, ποτὲ δὲν ἠθέλησα νὰ ἀκούσω τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρός μου, ποτὲ δὲν ἠθέλησα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, ποτὲ δὲν ἠθέλησα νὰ ἀκούσω, ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι πολὺτιμος, ἀλλ' ἐνόμιζον, ὅτι θὰ εὐρίσκωμαι πάντοτε εἰς τὴν ὁποίαν τότε εὐρισκόμην κατάστασιν, ὅτι θὰ ἔχω πάντοτε τοὺς γονεῖς μου νὰ μὲ τρέφωσι καὶ νὰ μὲ ἐνδύωσιν, ἀλλ' ὦ τῆς ἀφροσύνης μου! ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν! ὁ πατήρ, τὸν ὁποῖον ὅταν ἐνθυμηθῶ, δὲν δύναμαι νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα· μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανεν ὁμοῦ μὲ αὐτόν, καὶ ἡ προσφιλεὴς ἐκείνη μήτηρ μου, τῆς ὁποίας τὰς συμβουλὰς δὲν ἠθέλησα νὰ ἀκούσω ποτέ. Λαθῶν λοιπὸν ὅσα

ὁ πατήρ μου μοι εἶχεν ἀφήσει χρήματα, περιήλθον ὄλον σχεδὸν τὸν κόσμον ἐξοδεύων τὰ χρήματά μου ἤμην εἰς τὴν ἀμὴν τῆς νεότητός μου, ποτὲ δὲν ἐσυλλογίσθην, ὅτι τὰ χρήματα δὲν εἶναι παντοτινά· εἶχα πλείστους φίλους, ποτὲ δὲν ἐσυλλογίσθην, ὅτι οἱ φίλοι ἐκεῖνοι ἦσαν φίλοι τοῦ ἀργυρίου μου μᾶλλον ἢ ἐμοῦ. Ἐν τούτοις τὰ χρήματά μου ἐτελείωσαν, οἱ φίλοι μὲ παρήτησαν, ἔμεινα ἔρημος, ἐστερημένος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου· τότε ἐνθυμήθην τὰς συμβουλάς τῶν προσφιλῶν μου γονέων, ἀλλὰ δὲν ἦτο καιρὸς πλέον.

Μὴ ἔχων λοιπὸν χρήματα, ἐπανήλθον ἐνταῦθα, ὅθεν ἄλλοτε ἐξήλθον πλούσιος, καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν ἰδέαν εὐτυχής, ἀλλ' οὐδεὶς εὐρέθη νὰ μὲ φιλοξενήσῃ· οἱ ἄλλοτε πολυπληθεῖς φίλοι μου οὐδὲ κἂν ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς των πρὸς ἐμέ, ἐζήτησα ἀπὸ τινος ψωμί, ἀλλὰ μὲ ἐδίωξαν, μοῦ εἶπαν πῆγαινε νὰ δουλεύσῃς· ἀλλὰ μήπως ποτὲ ἐφρόντισα νὰ μάθω ἔργον τι; ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ γίνω ἀχθοφόρος, ἐγὼ ὅστις ἄλλοτε δὲν κατεδεχόμην νὰ ὀμιλήσω κἂν μὲ ἀχθοφόρον. Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ μετηρχόμην τιμίως πολλὰ ἔτη, πολλάκις κρατῶν βάρη ἐστένακτον, ἐκλαιον, ἐνθυμούμην τὴν νεότητά μου· ἀλλὰ ἐγήρασα πλέον δὲν ἠδυνάμην νὰ φέρω βάρη, παρητήθην καὶ εἶμι τῶρ εἰς αὐτὴν τὴν ἀθλίαν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ βλέπετε.»

Εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ Γερο-Πέτρου οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ δάκρυα.

« Ἀγαπητά μου παιδία, ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος, αὐτὰ εἶναι τὰ αποτελέσματα τῆς πρκακοῆς· ἐὰν ἤκουον τὰς συμβουλάς τῶν γονέων μου, ἐὰν ἐμάνθανον γράμματα ἢ τέχνην τινά, ἂν δὲν ἐξώδευον τὰ χρήματά μου, δὲν θὰ ἤμην εἰς τὴν ὁποίαν τῶρ εἶμι κατάστασιν, δὲν θὰ περιεφρονούμην ἀπὸ ἐκείνου, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ἐνόμιζα ἐχθρούς μου, διότι μὲ ἐσυμβού-

λευον· τοῦτο ἄς σᾶς χρησιμεύσῃ, ἀγαπητά μου παιδία, ἕως μᾶθημα νὰ μὴ παρακούετε ποτὲ τοὺς γονεῖς σας καὶ τοὺς ἀνωτέρους.»

Ἔλα ἐκεῖνα τὰ παιδία περίλυπα ἐπέστρεψαν εἰς τὰς οἰκίας των, καὶ διηγήθησαν εἰς τοὺς γονεῖς των τὸν βίον τοῦ Πέτρου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΒΙΟΣ ΑἴΣΩΠΟΥ.

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ὅλοι σας, εἴτε ἐξ ἀκοῆς, εἴτε ἐξ ἀναγνώσεως τῶν Αἴσωπειων μύθων, γνωρίζετε τὸν εὐφυῆ τοῦτον καὶ ἠθικὸν φιλόσοφον Αἴσωπον. Ποσάκις δὲν σᾶς ἐσυμβούλευσεν, ὦ φίλοι παῖδες, μὲ τὸ ἄλας τῆς ἀστείότητος, μὲ τὴν ἀλληγορικὴν ἐννοιαν τῶν παραβολῶν του, καὶ μὲ τὰ θαυμάσια γνωμικά του. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἄσκοπον νὰ γνωρίζετε τὸν βίον τοῦ περιφήμου τούτου μυθοποιῦ, ἂν καὶ δὲν ἔχωμεν βεβαίαις μαρτυρίας, οὔτε περὶ τοῦ καιροῦ, κατὰ τὸν ὅποιον εἶχε, οὔτε περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του, οὔτε περὶ τοῦ βίου καὶ περὶ τῶν ἔργων του.

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι, ὅτε σᾶς ἐδιηγήθην τὸν βίον τοῦ Ὀμήρου, σᾶς εἶπον, ὅτι ἐπτὰ πόλεις ἐφιλονεῖκον περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως, τοῦ τυφλοῦ ἐκείνου καὶ ἐνδόξου ποιητοῦ. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸν Αἴσωπον· διότι πολλοὶ τόποι φιλονεικοῦσι περὶ τῆς τιμῆς τῆς γεννήσεώς του. Ἐπικρατεστέρα ὅμως γνώμη εἶναι, ὅτι ἐγεννήθη εἰς μίαν πόλιν τῆς Φρυγίας, ἐπαρχίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὸ ἔτος 620 π. Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 564 ζήσας ἔτη 56. Λέγεται δέ, ὅτι ἦτο ἄσχημος, καὶ κατ' ἀρχὰς δούλος δύο φιλοσόφων Σαμίων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἰς ὠνομάζετο Ξάνθος, ὁ δὲ ἄλλος Ἴσμων ἢ Ἰάδμων. Οὗτος δὲ καταμαχθεὶς ἀπὸ τὴν ἐξοχόν

εὐφύιαν τοῦ ἀνδρός, καὶ ἀπὸ τὴν ἀτάραχον φαιδρότητά του, τὸν ἀπηλευθέρωσε καὶ τὸν ἐθεώρει τοῦ λοιποῦ φίλον του.

Ἡ φήμη του διεδόθη εἰς ἕλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔφθασε καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Κροίσου τοῦ βαθυπλούτου βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις παρὰ πολὺ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν ἕξοχον τοῦτον ἄνδρα. Ὁ Αἰσωπος, ὁ ὁποῖος διεκαίετο ὑπὸ τοῦ ζήλου νὰ βλέπῃ καὶ νὰ μανθάνῃ, ἤρχισε νὰ ταξειδεύῃ εἰς πολλοὺς τόπους, καὶ ἐπεσκέφθη τὸν βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων, τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἄλλα διάφορα μέρη, ὅπου ἐφήρμοζε τὰ γνωμικά του καὶ τοὺς μύθους του, τοὺς ὁποῖους ἐπενόει ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Πρὸς δὲ τούτοις μετέβη καὶ εἰς τὴν Λυδίαν, καὶ ἐνῶ διὰ τῶν συμβουλῶν του εἶχον ἐπαναστατήσῃ οἱ ἐκεῖ Ἑλληγες ἐναντίον τοῦ Κροίσου, δὲν ἐφοβήθη νὰ ἔλθῃ καὶ πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ ἡγεμὼν οὗτος ἐνόμιζεν, ὅτι ἤθελεν ἰδεῖ κανένα φιλόσοφον μὲ μέγα ἀνάστημα, καὶ μὲ ὠραῖον πρόσωπον, καὶ τέλος πάντων ἄνθρωπον τέλειον, καὶ ἀνάλογον μὲ τὴν φήμην του. Ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη, ὅτε εἶδε τὸ σπιθαιμιῶν ἀνάστημα τοῦ Αἰσωποῦ, καὶ τὴν ἄσχημον αὐτοῦ μορφήν! Ὁ ἀγγίνους ὅμως ἀνὴρ βλέπων, ὅτι ὁ βασιλεὺς διὰ τὸ ἕξωτερικόν του δὲν τὸν ἐξετίμα ἀρκούντως, τοῦ εἶπεν· ὦ ἡγεμῶν, δὲν πρέπει νὰ θεωρῆς τὸ σχῆμα τοῦ ἀγγείου, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ αὐτοῦ. Τῶνόντι ὁ Κροῖσος ἐντὸς ὀλίγου ἐκατάλαβε μὲ ποῖον ἀξιόλογον ἄνδρα συνδιελέγετο, καὶ τόσον εὐχαριστήθη ἐκ τῆς συναναστροφῆς του, ὥστε τὸν ἐκράτησε πολὺν καιρὸν πλησίον του,

Ὁ Ἑλληγ συγγραφεὺς Πλούταρχος, ὅστις συνέγραψε πολλοὺς βίους Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἀνδρῶν, καὶ τὸν ὁποῖον, βέβαια, θὰ ἀναγνώσῃτε ὅταν μεγαλώσῃτε, διηγεῖται τὸν θάνατον τοῦ Αἰσωποῦ. Λέγει δέ, ὅτι ἐστάλη ποτὲ ἀπὸ τὸν Κροῖ-

σον αὐτὸν εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, μὲ πολὺ χρυσίον καὶ ἀργύριον, διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα μεγαλοπρεπῆ θυσίαν, καὶ νὰ μοιράσῃ καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Δελφῶν χρήματα. Καὶ τὴν μὲν θυσίαν ἐξετέλεσε, τὰ χρήματα ὅμως, ἐπειδὴ δυσηρεστήθη μὲ τοὺς κατοίκους, ἀπέστειλεν εἰς τὸν βασιλέα μηνύων εἰς αὐτόν, ὅτι οἱ Δελφοὶ εἶναι ἀνάξιοι τῶν δώρων τούτων. Ὁργισθέντες δὲ οἱ οὔτιδανοὶ ἐκεῖνοι, τὸν κατεδίκασαν ὡς ἱερόσυλον, καὶ τὸν ἐκρήμνισαν ἀπὸ ἑνα ὑψηλὸν βράχον, καὶ οὕτω κατεσυντρίφθη ὁ σοφὸς οὗτος καὶ ἠθικὸς ἀνὴρ. Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς ἐθρήνησε τὸν θάνατον τοῦ Αἰσωποῦ· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κριταὶ τῆς ἀληθοῦς δόξης, ἀνήγειραν εἰς τὸν νοήμονα τοῦτον δοῦλον μεγαλοπρεπῆ ἀνδριάντα, θέλοντες νὰ δεῖξωσι, ὅτι ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἰκανότης πρέπει νὰ ᾔναι παντοῦ καὶ πάντοτε σεβαστά, καὶ ὄχι τὸ γένος καὶ τὰ πλούτη.

Πρέπει δὲ νὰ ἠξεύρητε, ὦ φίλοι παῖδες, ὅτι οὔτε ὄλοι οἱ μῦθοι, τοὺς ὁποῖους συνέγραψεν ὁ Αἰσωπος, εἶναι γνωστοὶ εἰς ἡμᾶς, οὔτε οἱ ὑπάρχοντες καὶ ἐπιγραφόμενοι Αἰσωποιοὶ μῦθοι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἐντελῶς ἰδιχοῦ του· ἀλλὰ οἱ πεπαιδευμένοι λέγουσιν, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν μύθων του μετεσχηματίθησαν ἀπὸ ἄλλους μυθοποιούς.

Ἡ ΤΙΜΩΡΙΑ.

Ἠτωχός τις ἐφημέριος ἐκκλησίας, μὴ ἐπαρκῶν εἰς τὸ νὰ διαθρέψῃ τὴν πολυάριθμον οἰκογένειάν του, ἐξώδευε τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του, διορθῶνων ὠρολόγια τῶν ἐνοριτῶν του. Κάποιος ὅμως εὐγενῆς τῆς γειτονίας παρεπονέθη εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς ἐπαρχίας, ὅτι ὁ ἐφημέριος ἐξητυέλize τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα μετερχόμενος καὶ τέχνην τινά. Ὁ ἐπί-

σκοπος, ἀφοῦ ἤκουσε τὸν καταμηνυτὴν, ἐβεβαίωσε αὐτόν, ὅτι θέλει τιμωρήσει αὐστηρῶς τὸν ἱερέα, τὸν ὁποῖον καὶ ἐκάλεσεν ἐνώπιόν του, ἐξετάζων πῶς ἐτόλμησε νὰ καθυβρίσῃ τὸ ἱερατεῖον διορθῶντων ὠρολόγια. Ὁ δὲ δυστυχὴς ἐφημέριος μὲ μεγάλην ταπεινώσιν ἀπεκρίθη, ὅτι ἔκαμνε τοῦτο μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς συζύγου του καὶ τῶν δέκα τέκνων του. « Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον, » εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος, « θὰ σὲ τιμωρήσω τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ σὲ κάμω νὰ παραιτήσῃς τὸ ἄθλιον αὐτὸ ἐπάγγελμα, ναί, μένε ἡσυχος. » Εὐθὺς δὲ προσκαλέσας τὸν γραμματέα του, παρήγγειλεν εἰς αὐτόν νὰ γράψῃ μίαν ἀπόδειξιν ἐκ 150 λιρῶν στερλινῶν, τοῦτέστι ἐκ 4200 δραχμῶν περίπου, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἐξοφλῇ κατ' ἔτος ἀπὸ τὸν ταμίαν τοῦ ἐπισκόπου. Ἄν καὶ τοιαύτη τιμωρία εἶναι λίαν εὐχάριστος, ὁ ἱερεὺς ὁμοίως ἀπὸ τὴν συγκίνησιν δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ἀπέπεμψε τὸν ἱερέα λέγων· « Πήγαινε, καὶ νὰ μὴ ἀκούσω πλέον, οὔτε περὶ τῶν ὠρολογίων, οὔτε περὶ τῶν ἐργαλείων σου. »

Γ. Δ. Σ.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκόφραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρῶνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Μάθημα διὰ τοὺς διδασκάλους. — 2. Ὁ Τάρταρος καὶ τὰ Ἡλύσια Πεδία. — 3. Ὁ Ψύλλος εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν μετὰ εἰκονογραφίας. — 4. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρακοῆς. — 5. Βίος Αἰσώπου. — 6. Ἡ τιμωρία.

ΤΥΠΟΙΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥ ΛΕΣΧΗΣ.